

ΛΗΣΜΟΝΗΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΓΕΡΩ-ΜΗΤΡΟΣ

(Θαλασσινή παράδοσις)

"Αντίχρον από την Βάρην είνε τὸ γνωστὸ νησί, ἡ Φλέβαις. Τὸ νησάκι αὐτὸ εἶνε ξορκισμένον ἀπὸ τοὺς ναυτικούς, γιὰ τὴν ἐξῆς αἰτία :

Πάνε τώρα τρακόσια - τετρακόσια χρόνια, δώδεκα κλέφτες, διωγμένοι ἀπὸ τοὺς Τούρκους, κατέφυγαν ἐκεῖ μὲ μιὰ μικρὴ βαρκούλα. Ὁ βαρκάρης μόλις τοὺς ἀποβίβασε, ἔφυγε κρυφά, γιὰ νὰ μὴ τὸν δῆ κανένας Τούρκος περματατζῆς καὶ εὗρει τὸν μελετὰ του. "Ἔτσι ἡ κλέφτες ἀπόμειναν εἰς τὸ νησί, χωρὶς νὰ μοροῦνε πὼς νὰ φύγουν.

"Ἐφαγαν λίγες πιέρες χόρτα, ρίζες, πεταλίδες καὶ καρβούρια καὶ κατόρθωσαν νὰ ζήσουν. ἔπειτα ὅμως τοὺς ἐσοφίξε ἡ πείνα καὶ ἕνας-ἕνας πέθαινε. Καθέναν ὅπου πέθαινε τὸν ἐτρογῶναν οἱ ἄλλοι, λιμασμένοι ἀπὸ τὴν πείνα, ὡς πού ἔμεινε μόνος ὁ Καπετάνιος τοὺς, ὁ Γέρω-Μήτρος, ὁ ὁποῖος ἔφαγε ἀπὸ ὅλα τὰ παλλκάρια του, ὡς πού πέθανε ἀπὸ τὴν πείνα καὶ αὐτός.

Ἀπὸ τότε τὸ νησί ἔμεινε ἐξορκισμένον καὶ καταραμένον, καὶ οὕτε καράβι, οὕτε βάρκα πιάνει περὶ ἐκεῖ.

Πολλὲς φορὲς ἐτύχη ν' ἀράζουν ἐκεῖ πέρα καράβια, πού δὲν ἤξεραν, μὰ σπκώθηκαν ἄμεσως ἄνεμος καὶ βοή, πέτρες ἔπεφταν, χωρὶς νὰ βλέπουν ποὺς τις ρίχνει, παλαμάρια ἔσπασαν καὶ γίνονταν θρίμματα κάθε γυαλιχὸ πού ἦταν στὸ καράβι.

Στὸ νησί ἐκεῖνο, ἐπειδὴ ἔχει ἄφθονο καὶ καλὸ χορτάρι, πολλοὶ ποιμένες πέρασαν τὰ πρόβατά τους νὰ βοσκῶσουν, ἀλλὰ κανένα δὲ φτουράει. Τὴν νύχτα ξαφνίζονται τὰ πρόβατα, προγκᾶν καὶ τὸ πρωὶ φοροῦνε καὶ τὸ περιεργό εἶνε πού τὸ ἕνα μέρος τοὺς εἶνε μελανιασμένο. Ἀπὸ τὸ κρέας τοὺς, οὕτε τὰ σκυλιά, οὕτε τὰ ὄρνια τρών.

Πολλοὶ τσοπάνδες ἐφύλαξαν τὴν νύχτα, εἶδαν τὰ πρόβατα φοβισμένα νὰ προγκᾶν, μὰ οὕτε ἄνθρωπο, οὕτε φάντασμα κανένα εἶδαν.

Μόνον οἱ ἀλαφροτάκιωτοι καὶ οἱ Σαββατογεννημένοι βλέπουν. "Ἐνας ἀπὸ αὐτούς, καθὼς καθόταν ἕνα βράδυ στὴν καλύβα του, καὶ ἔφηνε καὶ νὰ φαῖ, βλέπει ξαφνικά, δίπλα του νὰ κάθεται, ἕναν γέγον κίτρινον σὺν τῷ φλωρί, ἀμαρτωλό, μὲ ἄσπρα μακρὰ μαλλιά, ὡσὺν τὸ χιόνι, νὰ κάθεται, λέμε, καὶ νὰ τὸν κυττά.

"Ὁ Τσοπάνης ἄμεσως κατάλαβε ποὺς εἶνε καὶ τοῦ λέει :

— Καλοπέρα, γέρω Μήτρο.

"Ὁ Γέρω Μήτρος δὲν ἀπάντησε, μόνον κούνησε τὸ κεφάλι του, σὺν νὰ εὐχαριστήθη.

— Γέρω Μήτρο, θές νὰ φᾶς ;

"Ὁ Γέρω Μήτρος πάλι κούνησε τὸ κεφάλι του, ἀλλὰ δὲν ἀπεκρίθη.

Συνδαύλιζε ὁ τσοπάνος τὴν φωτιά, συνδαύλιζε καὶ ὁ Γέρω Μήτρος καὶ τὸ πρωὶ ἐχάθηκε σὺν ἴσοις. Ἀπὸ τότε τοῦ τσοπάνη αὐτοῦ τὰ πρόβατα, δὲν πάθαν τίποτε.

Τὸ βράβαν καὶ οἱ ἄλλοι οἱ τσοπάνδες καὶ χαιρετᾶν τὸν Γέρω Μήτρο, σὺν βγαίνουνε εἰς τὸ νησί, καὶ σὺν κάθονται νὰ φᾶνε, τὸν καλοῦνε.

— Ἐλα, Γέρω Μήτρο, κάθουε νὰ φᾶς !

"Ὁ Γέρω Μήτρος οὕτε φαίνεται πλέον διόλου.

Καμιά φορὰ, σταν περνᾶνε μὲ τ' ἄλογα, τ' ἄλογα κοντοτέκουν σὲ πολλὲς μεριές, τεγνώνουνε τ' ἀπτιὰ τους, γουρλώνουνε τὰ μάτια τους, καὶ ὁ καρβάρης τότε, καταλαβαίνει, καὶ χωρὶς νὰ βλέπῃ κανέναν, λέει :

— Γεῖά σου, Γέρω-Μήτρο.

Κι' ὁ Γέρω-Μήτρος ἀγίνει τὸ ἄλογο ἵπυχο καὶ περνᾶ καὶ τὸν καρβαλλάρη καὶ διαβαίνει.

ΚΕΦΑΛΛΩΝΙΤΙΚΟΙ ΞΕΟΡΚΙΣΜΟΙ

(Ἐξορκισμὸς κακοῦ ὄνειρου, γιὰ νὰ μὴ ἐκδηλωθῇ).

"Ὀνειρο εἶδα στὸν ὕπνο μου,
τρῶν ἀγγέλων τόπα
κι' οἱ τρεῖς ἀγγέλοι τόπανε
στὴν Δέσποινα Παρθένα
κι' ἡ Δέσποινα μοῦ τόκαμε
καλὸ κι' εὐλογημένο.

Ἐξορκισμὸς τῆς Γλυκειᾶς» (Ζαχαροῦδος διαβήτη)

Χριστὸς τραπέξ ἔστρωσε
κι' ὅλα τὰ μέρη, ἐκάλεσε
Μὰ τὴν Κυρά
Γλυκεῖα
δὲν τὴν καλεῖ.
Γιατί σουρεῖ
καὶ προσουρεῖ
κι' ἀνθρώπου σάρκα καταλεῖ
Νὰ μαραθῇ, νὰ ξεραθῇ,
σὺν τῆς ἀσφακῆς τὸ κλαρί,
τοῦ μάραθου τῆριζα.

(Θέρμη)

[Κεφαλλοντικὴ παροιμία γιὰ τὴ δύναμι τῆς θέρμης.]

"Ἡ θέρμη βράχους καταλεῖ
καὶ τὰ θεργιά ἡμερώνει.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

Η ΚΟΡΘΟ

[Κορινθιακὴ παράδοσις]

Τὸν παλὸ καιρὸ ζοῦσε μιὰ νέα τόσο ὡμορφ, πού τρελλαθῆ-
κανε ἀπ' τὴν ἀγάπῃ της, τρεῖς ἀδερφοὶ γιὰ νὰ τὴν πῶρνε γυναῖκα.
"Ἡ νέα ὅμως τοὺς ἀπίντησε ὅτι θὰ πᾶρη ἐκείνον πού θὰ κάμῃ πρῶ-
τος ἕνα κατόρθωμα μεγάλο.

"Ἀμὰ τὸ ἄκουσαν αὐτοὶ οἱ ἀδελφοὶ ἀνέλαβεν ὁ ἕνας νὰ χτίσῃ τὸ κάστρο τῆς Ἀκροκορίνθου, ὁ ἄλλος νὰ φκίσῃ τὸ ὕδραγωγεῖο καὶ ὁ τρίτος νὰ φτεῦσῃ τὸν ἐλαίωνα τῆς Κορινθιακῆς πεδιάδος.

"Ὁ πρῶτος ἐτελείωσεν καὶ μοναχὰ μιὰ πέτρα τοῦ ἔμεινε νὰ βάλλῃ, ἀλλὰ τὴν σιγμῇ ὅπου τὴν ἔβαζε, ἔφθασαν μὲ θυμὸ καὶ βοσπιό, τὰ νερά τοῦ ὕδραγωγείου. Τότε ἄρχισαν οἱ δύο ἀδερφοὶ νὰ φιλονικούν ποὺς ἐτελείωσε τὸ ἔργον πρῶτος, καὶ σβῆσαν τὰ σπαθιά τους, γιὰ νὰ σκοτωθοῦν σταν ἔφτασε ὁ τρίτος ἀδελφός, πού τελείωσε καὶ αὐτὸς τὸν ἐλπίων τὸ φῦτευμα.

Εἶδε τοὺς δύο ἀδελφούς του, ἔτοιμους νὰ πεσοκοποῦν, μὲ τὰ σπαθιά στὰ χέρια καὶ τὴν κόρη νὰ τοὺς κυττάζῃ. Μπαίνει στὴν μέση τότε καὶ τοὺς φωνάζῃ :

— Ἡ κόρη Κορθῶ νὰ γενῇ, κι' ἡμεῖς ἀδέρφια νὰ ἦμαστε !...

"Ἀμὰ ἄκουσαν οἱ ἄλλοι τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ ἀδερφοῦ των, συνῆλθαν εἰς τὸν ναυτὸ τους καὶ σκέφθηκαν σὲ τι κακό, ἡ γυναῖκα ἐκείνη, παρ' ὀλίγο νὰ τοὺς σπρώξῃ. Ἐδῶκαν λοιπὸν τὰ χέρια καὶ ἀγαπήσαν ἀναμεταξύ τους καὶ τὴν κόρη τὴν πῶσαν καὶ τὴν ἔβψαν ζωντανὴ στὴν Ἀκροκορίνθο ἄπαντα.

Ἀπὸ τότε ἔγινε ἡ Κορίνθος καὶ γιὰ αὐτὸ τὴν λένε «Κορθῶ».

Ἀπὸ τῆς κόρης τ' ὄνομα, πούνηχωμένη ζωντανὴ εἰς τὰ θεμέλια της.

Ἡ Κυρά Νυχτέρω

